

Gods Woord horen en doen

Lukas 8:4-25

Als we de gelijkenis van het zaad in de verschillende Evangeliën met elkaar vergelijken, dan valt op dat bij de uitlegging alleen in het Evangelie van Lukas wordt gezegd: 'Het zaad is het Woord van God'. Mattheüs wil ons meer de Zaaier voorstellen. Markus vestigt meer de aandacht op het werk van de Zaaier: het zaaien. Maar Lukas heeft het vooral over het zaad.

Bij Israël was geen vrucht gevonden; nu komt de Zaaier en brengt het zaad waarin de vrucht aanwezig is. Terwijl Mattheüs zegt: 'De zaaier ging uit om te zaaien', zegt Lukas zo kenmerkend: 'De zaaier ging uit om zijn zaad te zaaien'.

Dat zaad is het Woord van God. Het woord van het koninkrijk, van het heil in Christus Jezus. Het Woord dat God gesproken heeft.

Is het niet heerlijk dat God vruchtbaar zaad geeft, als gebleken is dat bij de mens geen vrucht te vinden is? Is het niet het hoogste van wat er is, wanneer God Zelf tot ons komen wil door Zijn Woord? Maria zat aan de voeten van de Heer Jezus en luisterde naar Zijn woord; meer dan Salomo was bij haar. Welk een onschatbaar voorrecht dat Hij tot haar spreken wilde. En is het niet evenzo met Gods Woord dat tot óns komt?

Nu is het echter de vraag of wij Gods Woord willen horen. Gods Woord is heerlijk; het zaad van de wedergeboorte, van het nieuwe leven. Maar valt het bij ons in de goede aarde?

De uitwerking van het zaad in de gelijkenis is viervoudig. Het werd vertreden of door de vogels opgegeten. Het kwam een weinig op, maar verdorde dadelijk omdat het geen diepte en geen vochtigheid had om blijvend op te groeien. Het werd groot, maar verstikte omdat er doornen en distels tussen groeiden óf het groeide welig op en bracht vrucht voort, honderdvoudige vrucht, omdat er geen enkele verhindering was. Dat de uitwerkingen verschillend waren, lag niet aan het zaad, maar aan de bodem. Het zaad was hetzelfde, goed en vruchtbaar. Maar de bodem was verschillend: een weg, een rots, een land met onkruid of goede aarde.

Er zijn mensen die Gods Woord horen, maar de duivel neemt dadelijk het Woord uit hun hart weg. Er zijn mensen die het Woord aannemen, met vreugde zelfs. Maar het vreugdevol aannemen was niet echt een zaak van het hart, zodat de diepte ontbrak en de bevochtiging werd gemist. Een plantje werd wel gezien, maar het had geen wortel, waardoor het verdorde. De vervolging en verdrukking namen het Woord weg. Er zijn ook mensen die, wanneer ze het Woord gehoord hebben, er wel voor open staan, er wel naar willen luisteren, maar door de dingen van deze wereld, rijkdom en overvloed, laten verstikken wat hun tot zegen en leven kon zijn.

Behoort u tot één van deze drie groepen, geliefde lezer? Of is het goede zaad bij u in goede aarde gevallen? Hebt u erkend dat u een verlorene bent, maar dat de Heer Jezus kwam om ook u te redden? Als dit zo is, dan hebt u Gods Woord gehoord en aangenomen; dan bezit u het heerlijkste voorrecht dat op aarde bestaat. De Heer Jezus heeft geroepen: 'Wie oren heeft om te horen, die hore!' (Matth. 13:9). Datzelfde wordt ook later telkens in de Openbaring van Johannes tot de gemeenten gezegd.

God wil dat wij luisteren als Hij spreekt. Hij wil een werk aan ons hart doen. Dit kan alleen door Christus, want zonder Hem, zonder met Hem verbonden te zijn, kunnen wij niets doen. Van Hem gescheiden zijn wij onvruchtbare ranken; met Hem verbonden dragen wij vrucht (Joh. 15:5). Laat de zondaar die nog geen vrede met God heeft, zich dit bedenken. Alleen door Gods Woord te horen, door aan te nemen wat God in Christus deed en door Hem tot ons zegt, kunnen wij behouden worden.

Dat geldt ook voor de gelovige! Want al wat hij in eigen kracht verricht, is geen vrucht van het zaad van God. Het is droevig als de gelovige traag wordt om Gods Woord te horen! Dan gaat het hem als de Hebreëën, aan wie de apostel vele dingen niet zeggen kon, omdat zij traag waren geworden om te horen. Het zaad was wel goed; ze hadden het zelfs opgenomen in een goede aarde, maar ze hadden 'de eerste beginselen van de uitspraken van God' uit het oog verloren (Hebr. 5:11-14). Dan gaat het diegene niet zoals de apostel Paulus wenst dat het de gelovigen gaan zal: 'in alle goed werk vrucht te dragen en op te groeien door de kennis van God' (Kol. 1:10).

Er is een opklimming in de wijze van het vallen van het zaad op de bodem. Eerst wordt het zaad geheel weggepikt, er komt niets op. Dan komt het een beetje op, maar verdort. Daarna groeit een deel een flink eind in de hoogte, maar het wordt verstikt voordat het vrucht draagt. Als laatste echter wordt het groot en geeft een volle aar. Maar niet alleen de eerste bodem deugde niet; ook de tweede en derde bodem was niet goed. Slechts de vierde wordt 'de goede aarde' genoemd.

Bij de discipelen werd deze gevonden. Ze hoorden de woorden van de gelijkenis, en later, nadat ze het gehoord hadden, kwamen zij tot de Heer Jezus om er verder over te spreken (Matth. 13:36).

Is dat zo ook bij ons, als wij het Woord van God gehoord hebben, hetzij door prediking of door geschrift? Hoe zal het bij ons zijn na het lezen van dit artikel? Als het Woord wordt opgenomen, wordt dit openbaar (vs. 17). Denk hierbij aan de moordenaar aan het kruis. Hij stelt zijn hart open en zegt: 'Heer, gedenk mij' (Luk. 23:42). Als er licht ontstoken is, bedekt niemand dit met een vat of zet het onder een bed. Het doel van het ontsteken is licht verspreiden. Zo ook bewaren zij die het Woord gehoord hebben, het in een goed en eerlijk hart en dragen zij met volharding vrucht (vs. 15).

'Ziet toe, wat gij hoort' (Mark. 4:24). 'Ziet dan toe hoe gij hoort' (vs. 18).

Maar nu is het ook de vraag of wij Gods Woord doen. Horen is goed, maar het doen is er onafscheidelijk mee verbonden. De Heer Jezus verbreekt als het ware iedere band tussen Hem en Israël, waar Hij door het volk verworpen is. Hij kondigt de innigste betrekking aan tussen Hem en allen die Gods Woord horen en doen. De apostel Jakobus zegt: 'En weest daders van het Woord en niet alleen hoorders, anders misleidt gij uzelf' (Jak. 1:22). 'Want een ieder die de wil doet van Mijn Vader, Die in de hemelen is, die is Mijn broeder en zuster en moeder' (Matth. 12:50; zie ook Matth. 7:21). Al komen dan stormen – en die blijven niet uit! – geen nood, want de Heer is met ons.

Welk een heerlijk verband! De Heer Jezus wil uit liefde, om de wil van Zijn Persoon, door ons worden aangenomen. Hij zaait het zaad. Wij mogen het Woord, door Gods genade, horen en doen. Wij komen dan in de innigste betrekking tot Hem te staan. En waar stormen ons niet bespaard blijven in deze weg, daar doet Hij, Die een stormwind doet opstaan, ook de storm stilstaan, zodat hun golven zwijgen (Ps. 107:25,29).

Laten we toch steeds de wil van God doen! Zelfs geen bloed-verwanten mogen ons daarbij in de weg staan. Bij de zegen, door Mozes uitgesproken, gedenkt hij ook aan Levi en zegt van hem: 'Die tot zijn

vader en moeder zeide: Ik zie hem niet; en die zijn broeders niet kende, en zijn zonen niet achtte; want zij onderhielden Uw woord' (Deut. 33:9). Als het gaat om het horen en doen van Gods Woord, dan mag geen vader, geen moeder, geen kind, geen echtgenoot zelfs, ons in de weg staan. Hoe hoog wij onze verwantschap ook mogen en moeten achten, zoals ook de Heer Jezus gedaan heeft, als het dáárom gaat, moeten wij iedere band kunnen verbreken om ons te verbinden aan hen die Gods Woord horen en doen.

J.N. Voorhoeve